

We willen het kleine, huiselijke huis blijven dat we altijd zijn geweest

Marianne Niewenhuis en Marius Gort zijn de coördinatoren van Het Veerhuis. In 2017 en 2018 volgden zij Ineke Zweers en Christa Kristensen op die beiden met pensioen gingen. Tijd om te horen hoe zij hun eerste volledige jaar samen hebben ervaren.

Is Het Veerhuis veranderd met de nieuwe coördinatoren?

Ja en nee.

Zullen we beginnen met de 'nee'?

Het Veerhuis is en blijft het mooie bijna-thuis-huis in de Amsterdamse Pijp waar bewoners de laatste fase van hun leven kunnen doorbrengen op de manier die het beste bij hem of haar past. De grote rol van de vrijwilligers is en blijft onveranderd en de sfeer is nog steeds heel huiselijk en warm. We blijven er ook trots op dat we een platte organisatie zijn met weinig regels maar met vooral menselijk maatwerk.

Wat is er wel veranderd?

Een hospice is geen statisch geheel en kan niet stil blijven staan in de ontwikkeling. Zo hebben we op organisatorisch en praktisch gebied aanpassingen gedaan om te kunnen voldoen aan de nieuwe wet op de privacy. Er is extra geïnvesteerd in ons grootste kapitaal: de vrijwilligers. We hebben een nieuw inwerktraject ontwikkeld, een nieuwe basistraining en we zijn met de vrijwilligers op trainingsweekend geweest. Praktische richtlijnen en routes zijn aangepast en duidelijk op schrift gesteld. En tot slot zijn de contacten met andere hospices in Amsterdam en omgeving aangehaald: samenwerken is fijn, handig en noodzakelijk.

Er is meestal een wachtlijst voor nieuwe bewoners.

Moet Het Veerhuis niet groter worden?

Een logische gedachte, maar we willen het kleine, huiselijke huis blijven dat we altijd zijn geweest. Wel kijken we naar en sparren we over een mogelijke uitbreiding. Maar dan meer een multifunctionele ruimte waar familie van de bewoners zich terug kan trekken als dat nodig is, waar we besprekingen kunnen houden en die misschien als logeerkamer gebruikt kan worden.

Hoe ziet de toekomst voor Het Veerhuis eruit?

Goed! Natuurlijk zijn er uitdagingen, zoals teruglopende financiële ondersteuning vanuit de overheid maar met onze fantastische vrijwilligers, betaalde krachten en gulle gevers die allemaal het hart op de goede plek hebben, zien we de toekomst met vertrouwen tegemoet.

Zorgvrijwilligers Margriet en Stijn Hogenhuis

Margriet en Stijn delen veel en intensief in hun leven en vinden het heel leuk om dit werk, dat zoveel toevoegt voor hen allebei, ook met elkaar te kunnen delen.

Stijn: “Wij kenden Het Veerhuis helemaal niet toen wij ons aanmeldden. Ik zag de advertentie in het Parool toen ik in de bijlage naar een film zocht en besloot te bellen.”

Marianne, voortvarend als coördinator, maakte meteen een afspraak met haar om kennis te maken met Het Veerhuis en een van de mentoren, Karin, ook een ervaren vrijwilliger. “Ik vroeg me af of ik met mijn 74 jaar niet te oud was voor dit werk. Daar moesten Marianne en Karin om lachen. Verder maakte ik me ook zorgen over mijn onhandigheid, maar ook daar maakten Marianne en Karin korte metten mee: Je leert het wel al doende. Bij ons gaat het er om dat je contact kunt maken, kunt luisteren, aandacht hebt en geen moeite hebt om fysiek met mensen bezig te zijn.”

Stijn werd meteen de daarop volgende week ingepland om mee te lopen als aanstormend vrijwilliger. Dat was voor Stijn wel aanleiding om te stoppen met haar andere vrijwilligerswerk, buurtbemiddeling, waar zij al jaren werkte.

Stijn en Margriet bellen elkaar regelmatig. In een telefoongesprek liet Stijn vallen dat zij zich had aangemeld als zorgvrijwilliger bij Het Veerhuis. Margriet spitte haar oren: “Ga je werken bij een hospice? Dat heb ik ook al een tijd in mijn hoofd om te doen.” “Wat let je,” zei Stijn, “bel ze op en meld je aan”. En zo geschiedde. “We leren veel door te doen, door te vragen aan ervaren vrijwilligers, door mee te mogen lopen met verpleegkundigen.”

Komt het werk in Het Veerhuis overeen met jullie verwachtingen? “Nee, je kunt je namelijk niet voorstellen hoe het is als je het niet doet.” Stijn had het idee om veel aan het bed te zitten en te luisteren. Aan katheterzakken had zij helemaal niet gedacht.

Het Veerhuis geeft veel meer dan zij beiden hadden kunnen denken. Het is de rust, de saamhorigheid onder elkaar. Het respect en aandacht voor de bewoners en elkaar. Ze leren iedere dag, zowel praktische dingen, maar meer nog de zorgvuldigheid waarmee je omgaat met zieke mensen. Ze ontwikkelen al doende antennes voor wat mensen nodig hebben. Zorg die vooral ook in kleine dingen zit, zoals de manier waarop je medicijnen aanreikt. Aandachtig en op een klein dienblaadje.

De kwaliteit van de zorg in Het Veerhuis.

Mariette Hamaker is als huisarts verbonden aan Het Veerhuis. Samen met een aantal gespecialiseerde huisartsen uit de wijk, begeleidt zij bewoners wanneer dat voor hun eigen huisarts niet mogelijk is.

Naar kwaliteit van de zorg is op vele manieren te kijken, ook in Het Veerhuis.

Wat mij opvalt en waar ik van geniet is hoe alle soorten hulpverleners met elkaar bij iedere bewoner een op die ene bewoner afgestemde weg zoeken van het 'zorgen voor'. Ook in de ontwikkeling en verandering die de bewoner doormaakt en toont. In de vier kamers naast elkaar is het nooit hetzelfde wat er gebeurt en wat er nodig is.

Er komen ieder jaar zo'n veertig unieke mensen als bewoner binnen. Allemaal andere persoonlijkheden, met hun eigen levens- en ziektegeschiedenis. Het is iedere keer opnieuw zoeken naar wie die ander is, wat de juiste manier is van met haar of hem omgaan. Wel of niet regelmatig binnen lopen, en uitnodigen om in de keuken te komen zitten. Aftasten of het iemand is die wil vertellen, wil delen wat er allemaal aan de hand is of juist niet. De een is toegankelijk, de ander juist afwerend, humeurig. Ronduit onaangenaam komt ook voor. Hoe verhouden we ons daartoe, allemaal op onze eigen manier? Hoe vinden we onze weg daarin, en hoe veranderen we met elkaar mee? Want er is voortdurend beweging.

Mee oplopen in de fysieke achteruitgang die hoe dan ook zal komen. Al weten we nooit wanneer en hoe. Soms lijkt er een tijd een evenwicht te zijn, er is een soort routine ontstaan, en dan ineens gebeurt er iets en moet er een nieuwe benadering gezocht worden.

Dat maakt het tot een kunst van voortdurend afstemmen. Afstemmen op de bewoner, afstemmen op elkaar, professionals en vrijwilligers. De ene bewoner heeft het nodig gestimuleerd te worden zelfstandig naar de badkamer te gaan, de ander zou juist aangemoedigd kunnen worden om zich te laten helpen, zich geleidelijk over te geven aan verzorgende handen. De een heeft daarbij een meer directe, overtuigende benadering bij nodig, de ander juist heel meegaand. En, iedere hulpverlener heeft daarin een eigen manier van aanpak.

Welke leuke of bijzondere momenten zijn er voor iemand te bedenken: muziek, een massage, een wandeling of ritje naar een winkel of juist naar de kinderboerderij in de buurt. Of bedenkt de bewoner het zelf wel, en gaat hij of zij met een taxi naar haar stamcafé. Wil iemand de gelegenheid krijgen te praten over diepere zaken, de zin van zijn leven, de dingen die van belang waren in zijn verleden. Of is rust en je-er-niet-mee-bemoeien juist nu en hier aangewezen. Ook: welke medicijnen kunnen gestopt worden en welke moeten juist verhoogd; hoe ingrijpend is dat voor de bewoner? Een zeldzame keer knapt iemand op, en kan terug naar huis. Ook dat vraagt schakelen. Want daar zijn we in eerste instantie niet op ingesteld. Dit voortdurend afstemmen, aldoor opnieuw, altijd anders, op de bewoner, op elkaar, in alle details, tot op het einde, dat maakt het zo uitdagend, zo kleurrijk, zo bijzonder om in het hospice te zijn. Dat is allemaal een onderdeel van de unieke kwaliteit die het Veerhuis kan bieden. Waar eenieder zich voor inzet. Zo waardevol.

Sint Franciscus en spaghetti bolognese

Wat gaat er gegeten worden in het Veerhuis, kort na een drieweekse wandeltocht van Assisi naar Rome in de voetsporen van Sint Franciscus?

Het was een wandeling door de herfstige heuvels van Umbrië, de burchtstadjes aan elkaar rijgend. Het is daar af en toe flink stampen de heuvels op, de olijvenoogst is in volle gang. Aan het eind van de middagen komen we aan in verlaten stadjes en gaan op zoek naar een slaappleaats om weer warm te worden. Rond acht uur een restaurantje in een steegje voor een pasta met truffel en rode wijn.....hoe fijn kan het zijn?

De dag na terugkomst van vakantie fiets ik rond 4 uur 's middags dwars door de stad op weg naar het Veerhuis. Halverwege in het Vondelpark is het schakelen naar 'daar' in volle gang. Wat ga ik in het hospice aantreffen? Welke bewoners en collega-vrijwilligers zijn er? Hoe is de sfeer? En: wat gaat de pot nu weer schaffen?

Het rondje langs de vier bewoners is ook deze keer weer een verrassing. De bewoners zijn moedig, verdrietig, gelaten, in pijn, opgewekt, in zichzelf gekeerd, anderen meer in voor een praatje. Een dame heeft een vriendin die mee wil eten op bezoek. De bewoner van kamer vier rookt een shaggie in de open deur naar de tuin. De meneer van kamer drie verwacht bezoek rond etenstijd. De zorgvrijwilligers lopen als bezige bijen in en uit de kamers.

Als ik me in de huiskamer voorstel aan één van de bewoners ('Ik kook vanavond') gaat het over vlees, vis of vegetarisch. Dan valt bij mij het kwartje: 'Heb je zin in een verse haring en spaghetti bolognese?' Een schot in de roos. En precies waar ik zelf ook zin in heb: als voorgerecht *Aankomst in Nederland* en als hoofdgerecht *Heimwee naar Italië*. Twee andere bewoners vinden de spaghetti ook een goed idee. Op verzoek van de meneer op kamer vier warm ik de nasi van gisteren op met gebakken spekkies en een eitje er op.

Op het pleintje tegenover de Appie staat een geweldig haringtentje. Een innemende man uit Portugal serveert daar al jaren heerlijke zachte perfect schoongemaakte haring. Die moet natuurlijk eerst voorgeproefd. Uitjes en zoetzuur gaan apart in plastic zakjes. Daarna bij de Appie naar binnen, snel klaar voor de vleessaus (ragù in het Italiaans, want in Umbrië maken ze de saus op hun eigen manier en zeker niet zoals in Bologna).

Op de één of andere manier moet een vleessaus altijd in een grote braadpan gemaakt worden. Een klein pannetje saus lukt niet, staat niet, smaakt niet. De ragù wordt als eerste klaargemaakt om lekker lang te laten sudderen. De haring is inmiddels met veel smaak naar binnen gegleden. De gemengde salades staan klaar op het keukenblad.

De borden komen allemaal leeg terug van de kamers. Een dochtertje van de bewoner op kamer drie komt naar de keuken om voor zichzelf een bordje 'sliertjes' op te scheppen. Haar moeder die 'toch nog wel trek heeft' idem dito. Aan de keukentafel prik ik een vorkje mee met de meneer van de haring. De laatste saus wordt op een boterham geschept door een zorgvrijwilliger van de late dienst die net uit zijn werk komt. T'is allemaal bijna net als thuis*.

Hoe fiets de Fransman nou in dit verhaal? Mijn lieve moeder was een fan van de heilige uit Assisi. Zij herkende zijn hang naar gemeenschap, soberheid, spiritualiteit, natuur en zorg voor de ander. Ze was anti-paaps en feministisch, dat was de minderbroeder dan weer helemaal niet.

Karel Winterink werd bijna vijf jaar geleden, net nadat hij zijn 'roeping' als uitvaartondernemer had aangenomen, door een collega geattendeerd op Het Veerhuis. *"Het Veerhuis als een bijna-thuis-huis sprak mij bij de eerste informele kennismaking al meteen aan: de inrichting, de ligging in de wijk, de non-nonsens benadering van de coördinatoren, het eerste contact met de vrijwilligers. Het voelde direct als een plek waar ik onderdeel van uit wilde maken. Als nieuwbakken ondernemer wilde ik iets terug doen, maar onderhuids was het vooral nieuwsgierigheid: Wat is een hospice eigenlijk? Trek ik het om zo dicht in de buurt van de dood te zijn? Wat kan ik toevoegen als kok? Welke rol speelt eten in de laatste levensfase? Welke gerechten, smaken, kleuren, geuren, woorden doen er toe? Misschien wel helemaal geen woorden en alleen maar stinkend mijn best doen op sausen, gebakken krieltjes of een witvisje uit de oven. Het was en is nog steeds een avontuur elke keer als ik over de drempel stap van ons huis."*

Wat gebeurt er met uw donaties?

Dankzij een donatie van Roparun beschikken wij sinds kort over een koppelbed voor onze bewoners.

Ook in ons hospice is nabijheid voor de bewoners belangrijker dan ooit. Iemand's hand vasthouden, tegen elkaar aankruipen of samen naar mooie muziek luisteren wordt zo makkelijker en comfortabeler.

 ROPARUN

Vaak wordt er speciaal geld gedoneerd dat ten goede moet komen aan onze vrijwilligers en zo toog een groep van 32 (vrijwilligers, coördinatoren, wijkverpleegkundige en huisarts) het afgelopen jaar naar Huissen. Een heel weekend lang training in het Dominicanenklooster in Huissen. Het werd een prachtig, leerzaam en verbindend weekend waar werd verkend, gelachen en gezongen, geknipt en geplakt, gegeten en gedronken.

Onze woonkamer en met name de vloer was hard toe aan een opknabbeurt. Door een gulle donatie speciaal voor dit doel konden we afgelopen jaar aan de slag.

Het schuren van de vloer vergde het nodige van onze creativiteit, want de vloer loopt door in de keuken. Dat betekende een paar dagen lang een beetje kamperen in huis. Maar het resultaat mag er zijn.

Toen dan ook nog de nieuwe banken, fauteuils en gordijnen arriveerden en stonden, was het plaatje compleet.

Het kantoor, waar de coördinatoren en de administratie heel wat uren doorbrengen, werd ook onder handen genomen. Door het bureau te verplaatsen, ontstond er aan de andere kant een hoekje waar in alle rust even gesproken kan worden met belangstellenden, familie of naasten en vrijwilligers.

Er werd een grote nieuwe kast gebouwd zodat we - geheel volgens de regels van de privacy wetgeving - nu alles keurig achter slot en grendel kunnen bewaren.

Uw steun maakt onze zorg mogelijk

Naast de inzet van onze vrijwilligers en de inzet van de professionals wordt de zorg in Het Veerhuis mogelijk gemaakt door onze donateurs.

Namens alle bewoners, vrijwilligers, medewerkers en bestuur van Hospice Veerhuis willen wij graag iedereen die het afgelopen jaar heeft gedoneerd van harte bedanken. Uw steun is onontbeerlijk om de bewoners een warme omgeving te kunnen bieden en blijvend te werken aan vernieuwing en verbetering van onze zorg. Hoe en waaraan uw bijdrage wordt besteed, kunt u lezen in onze jaarverslagen op de website. Wij zijn dankbaar voor alle bijdragen: van groot tot klein, incidenteel of structureel, in de vorm van financiële steun of in natura. Wij zijn altijd blij met bijdragen van mensen of organisaties die Het Veerhuis een warm hart toedragen.

Het Veerhuis heeft de ANBI status. Dit houdt in dat het bedrag van de schenking geheel aftrekbaar kan zijn voor de inkomstenbelasting van de schenker. Om voor aftrek in aanmerking te komen moet de schenking worden gedaan in de vorm van een periodieke gift.

Om het u zo gemakkelijk mogelijk te maken zijn er verschillende mogelijkheden.

- u kunt geld overmaken naar ons rekeningnummer NL33 TRIO 0212188399 o.v.v. Donatie
- en/of bijgevoegd formulier invullen en terugsturen voor een incasso (machtiging).
- en/of online doneren; kijk voor meer informatie op onze website www.hospiceveerhuis.nl

Als u vragen heeft of op onderstaande wijze wilt bijdragen kunt u contact met ons opnemen via info@veerhuis.nl :

- Voor een gift in natura of als u wilt bespreken om uw bijdrage aan een specifieke bestemming te besteden
- Voor bedrijven die Het Veerhuis willen ondersteunen met hun producten of diensten

